

Staré pověsti české

**Alois
Jirásek**

Alois Jirásek

**Alois
Jirásek**

Staré pověsti české

ČESKÁ KNIŽNICE

Vydávají Nadační fond Česká knižnice, Ústav pro českou literaturu AV ČR, v. v. i.,
a vydavatelství Host

www.kniznice.cz

Ústav pro českou literaturu AV ČR
Institute of Czech Literature of the CAS

Akademie věd
České republiky

Strategie AV21

Špičkový výzkum ve veřejném zájmu

Publikace vznikla s podporou na dlouhodobý koncepční rozvoj výzkumné instituce
68378068 (ÚČL AV ČR, v. v. i.).

Ediční příprava Karel Komárek
Komentář Jaroslava Janáčková a Karel Komárek
Vědecká redakce † Mojmír Otruba

Editor © Karel Komárek, 2019
Commentary © Jaroslava Janáčková a Karel Komárek, 2019

© Nadační fond Česká knižnice, 2019
© Ústav pro českou literaturu AV ČR, v. v. i., 2019
© Host — vydavatelství, s. r. o., 2019 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-0088-8 (PDF)
ISBN 978-80-275-0196-0 (ePUB)
ISBN 978-80-275-0197-7 (MobiPocket)

*Slovutnému pánu,
panu Františku Bartošovi
na důkaz upřímné úcty
A. J.*

**STARÉ
POVĚSTI
ČESKÉ**

Pojďte a poslyšte pověsti dávných časů.

Poslyšte o našem praotci, o předcích, jak přišli do končin naší vlasti a usadili se po Labi i po Vltavě i po jiných řekách této země.

Slyšte i, co více dochovalo se z temnoty věků, co zůstalo z báječných vypravování přešlých pokolení, jež klaněla se bohům v šeru starých hájů a jež obětovala studánkám v tichých ouvalech, jezerům i řekám i svatému živému ohni.

Pomněme na časy těch prvních let i na to, jaká byla tenkrát tvářnost naší vlasti, nežli sem vkročilo naše plémě.

Měst nebylo, dědin jen málo a pořádku a ty jen v některých končinách, kdež se dochoval chudý zbytek dřívějších obyvatelů cizího jazyka. Půda skoro všecka odpočívala netknutá rádlím. Vše bylo pustější, divočejší, rovina, pláň i údolí.

Ohromné pralesy se černaly po horách na pomezí a ze svahů těch hor táhly se širošířými pruhy na míle hluboko do země. I tam, vnitř, rozkládaly se pouště starých, temných hvozdů, mezi nimiž svítily se jasnější zelení bujné palouky s vlající hustou, vysokou travou. Dost bylo tršavisek houpatvé půdy na šíru i v lesích, dost ošidných bažin křikem vodního ptactva oživených, dost tichých, černých, jako zakletých slatin, v nichž se zhlížely staré stromy ohromných kmenů s vousinatým sivým mechem.

Lidská stopa tu byla vzácná. Zvěře však všude hojně. Nikým neho-
něná, nehubená množila se, že jí sotva postačovala půda. Po černých
lesích bytoval medvěd, hledaje duté kmeny s medovými plásty včel,
od jejichž rojů zvučely stromy.

Divoký kanec rozrýval kyprou lesní půdu a hustým, spletí-
tým podrostem draly se liška a divoká kočka. Z haluze číhal mrštný rys,
pronikaje bystrým zrakem šero lesní, jímž se neslo zdaleka řvaní
ohromného zubra, beroucího se ku brodu nebo ku prameni. Jelen
volně přebíhal a s ním stádo laní, na paloucích se páslo hojně srn,
ale také množství vlků se toulalo a plížilo za kořistí lesem i širou
krajinou.

Vysoko v slunném povětří nad hřbety lesů plul král všeho ptac-
tva skalní orel a jemu příbuzní. Po skalách, po lesích hnízдила hejna
dravého ptactva, luňák i sokol, rarohů rod, jestřáb, krahujec i odrůdy
menších dravců a sov a výrů.

Potoky, řeky i jezera hemžily se rybami, a vydra, bytující v šeru
starých olší a vrb zarostlých divokým chmelem, měla hojný lov, bobři
pak nerušeně stavěli své umělé stavby.

V hlas větrů a šumění stromů hrčely potoky, hučely řeky a v jejich
bílém písku svítila se na slunci zrna ryzího zlata.

Hlubiny země byly ještě zamčeny a nikdo na ně neuhodil, aby
vydaly poklady rud a vzácného kovu.

Všude jará síla a bohatství. Země, dobrá svou hojností a plodností,
čekala jen na dělný lid, jenž by užil hojných darů jejích.

I přišel a nevzdělanou vzdělal; zvelebil ji těžkou, lopotnou pra-
cí a svatou ji učinil tím potem svým a krví svou, kterou pak vylil
v přemnohých bojích, háje prací svou dobyté země i svého jazyka.

Z mateřských končin slovanských přišel sem lid, naši předkové,
se svým vůdcem Čechem.

Aj, počněme o nich tu pověst.

O Čechovi

I

Za Tatrami, v rovinách při řece Visle rozkládala se od nepaměti charvatská země, část prvotní veliké vlasti slovanské.

V té charvatské zemi bytovala četná plemena, příbuzná jazykem, mravy, způsobem života.

I stalo se, že se strhly mezi nimi vády a krvavé boje o meze a dědiny. Vstal rod na rod, příbuzní bojovali proti příbuzným a hubili se navzájem.

V ten čas dva bratři mocného rodu, oba vojvodové, Čech a Lech, spolu se o to snesli, že opustí rodnou zemi bojem neblahou. Řekli si: „Vyhledejme sobě nových sídel, kdež by náš rod žil s pokojem a díla si hleděl.“

Bylíť uvyklí již po předcích půdu pilně vzdělávati, všeliký druh obilí pěstovati i chovati koně a stáda bravu i skotu.

Jak se usnesli, tak vykonali. Svolavše své plémě, vzdali oběť bohům, vynesli obrazy dědů, a rozžehnavše se s otcovskou půdou, obrátili se na západ slunce, v neznámé končiny. I bral se rod za rodem, každý početných rodin, všichni přátelé a příbuzní. Napřed šli zvědové a zbrojní muži, prostřed vojvoda Čech, sivé brady, ale statný a silný, jeho bratr Lech a kolem nich vladykové, starostové rodů, všichni na koních. Za nimi starci, ženy a děti na hrubých vozích, na koních, stáda dobytka, naposled pak opět zbrojní mužové. Tak

brali se nejprve končinami příbuzných plemen, až přešli hranice charvatské země, až přebředli Odru řeku a vstoupili do neznámých, hornatých končin.

I tam našli ještě osady, jichž obyvatelé hovořili jako oni, a dále také v krajinách při Labi řece.

Než jak přešli druhou tuto řeku, byl kraj pustější a osad shledali jen poskrovnu. Byly daleko od sebe, a obyvatelé jejich, cizího jazyka, kožemi odění, nečetní, ale smělí a srdnatí, stavěli se jim se zbraní v ruce do cesty. Čech a Lech a jejich lid je potřeli, a zhubivše jejich chudá obydlí v chatrčích i ve vykopaných jamách, postupovali dále, z lesa do lesa.

Zlá byla cesta hlubokými hvozdy, zlá jejich chůze luhy a bažinami, plnými rákosí, ostríce, rozlehlých mechových trsů a různých křovin. Zvečera zažehovali ohně a topili do úsvitu, aby zář, padajíc do tmy lesní, plašila úskočné, lité šelmy.

Tak došli až ke třetí velké řece, Vltavě, kteráž divočinou tekla; když i tu přebředli, počala si všechna čeleď stýskati, že není konce klopotné cesty a nikde stálého odpočinutí.

Tu vojvoda Čech ukázal na vysokou horu, jež se před nimi modrala nad širým, rovinatým krajem, a děl:

„Podejděme pod tuto horu, tam dětem, skotu odpočineme.“ Došli a položili se na úpatí hory, jež slove Říp. Vojvodové a starší rodu ohledali půdu vůkol a znamenali, že jest úrodná. Ráno pak, za první zoře vstal Čech a vydal se sám jediný vzhůru na temeno Řípu tichým lesem, plným ještě nočního šera.

Když vstoupil na horu, bylo ráno; a hle, širošířý kraj se před ním rozkládal do nedozírné dálky, až k modravým horám rovný a volný, les a chrastina, nivy a luka. Bujnou jeho zelení svítily se řeky jako rozlité stříbro.

I zaradoval se praotec Čech nad utěšeným krajem i zamyslíl se pak nad ním, jak bohové dají, jak tu bude jeho rodu i budoucím pokolením. — —

Když pak sestoupil, zvěstoval, co zhlédl. Nazejtří vydali se mnozí kolem hory, aby poznali všecko okolí. Co zhlédli, podobalo se jim,

vody velmi rybné, půda úrodná, všechen způsob té krajiny, a oznámili, že se hodí na sídla.

Když pak třetího dne počalo slunce nad lesy vycházeti, povolal Čech bratra a starší a rozkázal svolati všechnu čeleď. Povystoupiv s nimi na místo, odkud viděli do kraje, promluvil k nim takto:

„Již si nebudete stýskati, neboť jsme našli kraj, kde zůstaneme a sídla zarazíme. Vizte, to je ta země, kterou jste hledali. Často jsem vám o ní mluvil a sliboval, že vás do ní uvedu. To je ta země zaslíbená, zvěře a ptáků plná, medem oplývající. Na všem budete mítí hojnost, a bude nám dobrou obranou proti nepřátelům. Hle, země po vaší vůli! Jen jména nemá; rozvažte, jakým jménem by měla býti jmenována.“

„Tvým! Tvým nechť se jmenuje!“ zvolal jako z božského vnuknutí stařec dlouhé bílé brady, nejstarší všech starostů. Hned všichni, starostové i čeleď, volali jako jedním hlasem:

„Tvým! Tvým jménem!“

„Po tobě ať se jmenuje!“

Vojvoda Čech potěšen vůlí všeho lidu, poklekl na kolena a líbal zemi, novou vlast svého plemene. A zlíbav ji, vstal, a pozvednuv rukou svých do širého kraje, pohnut volal a žehnal:

„Vítejž, země svatá, nám zaslíbená! Zachovej nás zdravé, zachovej nás bez ourazu a rozmnož nás od národu do národu až navěky!“

Radostně pak postavil na zemi dědky, jež v bělostné rouše nesli z prvotní vlasti, a zanítil veliký oheň. I obětovali na poděkování a pro požehnání zápalnou oběť a radovali se všichni.

II

Všem pak nastala těžká, lopotná práce. Když se o půdu rozdělili, počali ji vzdělávati. Kde byl les, ten porazili neb ohněm vypražili, mýta klučili, luhy a nivy zkopali, druhého pak léta rádlém zorali.

Hned si také obydlí budovali, stavení roubená, slamou krytá. Každý rod o sobě přebýval u svých pozemků.

Zahrady, role a luka byly dědinou, společným majetkem všech rodin jednoho rodu, lesy pak, pastvy, řeky a jezera občinou. Co ves, to rod.

Stavení s chlévy a stáji, s kolnami a humny za nimi v ohradě plotů spletených z proutí nebo sroubených z trámů, stavěli kolem okrouhlé návsi. Co rok přibývalo kolem osad polí a co rok půda vydávala hojnější žeň. Žito, pšenice, ječmen, oves i proso hustě se vlnily širými lány; nad ně jasněji se zelenaly pruhy hebkého lnu i vysokého konopí vedle záhonů plných strakatých makových květů.

Luka i lipové háje zvučely bzukotem včel, jež kromě lesních brtí chovali v slaměných úlech nebo ve špalkách ze starých kmenů. Co rok byla hojnější stáda bravu i skotu a na kobylicích polích v ohradách u dědin proháněla se bujná hříbata a popásaly se pěkně sveřepice.

Volený starosta spravoval všechny v rodu i jeho majetek. Ve jméno rodu modlitby začínal i končil, oběti přinášel, hosti vítal, rozvaděné v rodu soudil a čeledi práci rozdělával. Každý měl svůj úkol, každý své dílo. Ženy domácnosti si hleděly, předly, robily plátno i sukno, šily šaty a roucha, čechle, rubáše, sukně mužské i ženské, hace, pláště, krzna i kožichy.

Muži pásli stáda, hájili jich proti šelmám, pracovali na polích, v lese honili divokou zvěř a hubili ji štváním, ze zásady, šípy, oštěpem, osidly a jamami, do nichž lákali nejvíce vlky, nejhorší zhoubce stád.

Živo a čilo bylo v dědinách a venku. Z pastvin se rozléhal hlas píšťaly nebo dlouhé pastýřské trouby, v polích, na lukách i na sadě hlaholily písně mladé čeledi. Jen v čas polední nikdo venku nezapíval ve chvíli hlubokého ticha, kdy vycházely polednice a nesly se v bílém rouše jako světlý stín mezi lány k lidským obydlím na zkázu nestřežených dětí, kdy vycházely divé, škaradedé ženy velikých hlav s nerovným očima, posílající na lidi divoký pláč, kdy se zjevovaly spanilé lesní panny zlatých vlasů s věncem na hlavě, oděné bělostným rouchem.

Těch se báli, i jezinek uspávajících, oči vylupujících, i bludných duší v modravých plaménkách na bletech i bařinách, a ve strachu míjeli jezera nebo lesní tůň, kde ve stínu starých stromů a křovin číhal vodník méně svou podobu a kde lákaly do zkázy vodní blede panny v zelenavém rouše.

Nejvíce však se lekali Peruna, hromu vládce, jeho blesku, „božího posla“, a jiných mocných běsů, kteří oslabovali tělo lidské, jeho kosti, a rozum zatemňovali. Je prosili, k studánkám dary přinášeli, černé slepice neb holuby, oběti zabíjeli, zvláště Velesi, aby chránil jejich stáda od moru a žehnal jim.

Volněji bylo v ohradě dědin. Tu chránili stavení domácí bohové, dědové, duchové předků, jejichž obrazy stály na posvátném místě u ohniště. I škádlivý šetek, drobounký bůžek s pazourky na ruku i na nohou, přinášel štěstí domu, i skřítek, jenž opatroval statek, dobytek hlídal a krmil, zato však čeledi v noci spánek rušil. A dokud líhal pod pecí nebo pod prahem domácí had, starý hospodář, neodešlo štěstí a požehnání.

Když padalo za jeseň listí a husté mlhy ulehaly na krajinu, když země umrzla a sníh všecken kraj zasypal, shromažďovaly se rodiny v prostorných jizbách povalových stropů, zavřených okenic.

Kamenná velká pec je vyhřívala, oheň pak na ohništi osvětloval. Rudá jeho zář míhala se po stěnách, kde visely štítů tmavými kožemi potažené, tenata, luky, dřevěné toulce v jezevčině, nedlouhý meč, mohutný oštěp i těžký kamenný mlat, kde parohy jelenů i zubří rohy vrhaly po stěnách křivolaké stíny.

V míhavém tom světle ženy předly, muži spravovali hospodářské náčiní, zbraň chystali nebo po namáhavém lovu odpočívali. A bylo hovorů, různých řečí i starých zpěvů. Lovci vypravovali o zápasech s medvědy i zubry nebo o divých, zarostlých mužích, kteří sami nevidění zavádějí přes bludný kořen do lesních pustin a bařin, že se mnohý lovec tak zaveden více z hvozdu nevrátil.

A staroch bílých vlasů i bílé brady rozbíhal se myslí po dalekých končinách prvotní vlasti, vzpomínal na půtky a boje prvních časů, na statné hrdiny, na mocného vojvodu, jak vstal, když bylo o půlnoci před bitvou, a odjel od vojska, a počal výti jako vlk a vlk ozval se jemu vytím, a počali výti vlci mnozí.

I šla řeč dál o divných zjeveních a viděních za hustých nocí, na bletech, v širém poli i lesní pustině, o zmekách ohnivě se nesoucích tmavou nocí, o zlé jedubábě střehoucí živou a mrtvou vodu, o bílých

sudičkách zjevujících se u kolébky novorozených, o čarodějných vědmách, o zlých a dobrých znameních, a se svatou hrůzou naslouchali všichni tajemným věštbám rodu a plemene.

Když oheň uhasl, lehali na lože vystlaná kožemi, poručivše dědinu modlitbou dědům. Jich duchové starostně opatrovali statek potomků. Žílať a kvetla přichylnost krve, rodinná láska do kolikátého pokolení, pojíc živé s mrtvými, plynoucí čas s tím, jenž dávno již přešel.

Dědina v ohradě plotů, sněhem zavátá, ztichla v pusté noci; jen bedlivých psů štěkot v dálku se nesl, kdykoliv věřili vlka, jenž se plížil světě zelenýma očima, nebo když krátkým pískotem ozvala se od řeky vydra.

V ten čas sněhů a ledu, dlouhých soumraků a nocí vládla Mořena, až bůh slunce počal déle, vlídněji a tepleji hleděti na tvář země. I rozbíhala se vodou ledová pouta; veselili se po všech dědinách, po všem plemeni. Za zpěvu brali se k vodám, k volným teď potokům, řekám, házeli do nich obraz zimy a smrti a radostným hlaholem vítali Vesnu, líbeznou bohyni jara.

Když pak slunce na své dráze stanulo nejvýše, záříc na osení vlnící se po širých lánách a na luka bujně kvetoucí, oslavovali všude posvátný čas slunovratu. Noc před nejdelším dnem byla jim divoplodnou. Kvítí její rosou skropené nabývalo čarovné moci, věští i hojivě, i chránilo jako černobýl, máti všeho koření, před běsy a zlými duchy, přemocnými zvláště té tajemné noci, i před vědmami, jež se rojily na chlumech i v setmělých doupatech. V šero té noci svítily z návrší a kopců veliké ohně. Jejich zář plála do daleka, a do daleka od nich zaléhaly zpěvy ověnčených panen a jonáků kolem nich křepčících a velebících moc božího slunce, jeho sílu, jež život dává, a lásku, slunce života.

Po letním slunovratu nastávaly žně, pak přicházela chladná jeseň, pak zimy čas. Rok míjel po roku. Rodů přibývalo, množilo se Čechů plémě. Daleká pověst vábila za ním nové zástupy z prvotní vlasti, takže krajiny nejprv osazené všemu lidu již nestačily. I rozcházely se rody, plemena postupovala dále, v různé strany, na půlnoc i poledne, východ i západ, podél řek i hor, a zakládala nová sídla.

I hradce a hrady stavěli za sídlo starostům a lechům, na obranu hranic i na ochranu vůbec, zvláště aby kde měli ukrýti ženy, starce a děti i kam zahrnout stáda, když by nepřítel vtrhl do země. Hradiště vybírali na ostrohách u řek, nebo v rovině mezi lesy, mezi vodami a močály, že cest k nim nebylo, leda přes úzké hatě.¹ Kolem hradišť nasypávali vysoké valy okrouhlé, často až trojnásobné, s mohutnými obrubami z tvrdých klad roubených i s vysokými sruby v nich a u bran. —

Také mladší bratr Čechův, vojvoda Lech, maje velikou čeleď, umínil si postoupiti dále na východ slunce. Vojvoda Čech a všichni neradi ho propouštěli, když vůli svou oznámil a odpuštění bral. Přátelsky se s ním žehnali a prosili ho, aby daleko od nich neodcházel, kdyby nebezpečností od nepřátel na ně trhlo, aby jim jako svému rodu na pomoc přispěti hleděl.

I promluvil k nim Lech:

„Ó moji milí bratří a synové i muži země české! Nezapomenu nikdy, že jsem z vašeho plemene. Proto nechci od vás odejít tak daleko, abyste nevěděli vy o mně a já o vás. Dám vám znamení, abyste věděli, v kterých končinách zarazíme. Třetího dne po našem odchodu vystupte na Říp, ještě nežli denice vyjde. Já té chvíle zapálím v lese veliký oheň, a kde uzříte blesk ohně a dýmu kouření, tam znejte mé osazení.“

Když pak řečeného dne před úsvitem vstoupili na temeno Řípu a kolkolem se rozhlíželi, spatřili mezi východem a polednem v mlhavé dáli rudou záplavu, pronikající hustým šerem, po nebi rozlitou. Jak se rozednilo, viděli v těch stranách černavé mraky pod zářícím nebem, to dým nemírného ohně, jež vojvoda s čeledí svou zapálil. V těch místech také Lech zůstal a hned počal hrad stavěti, jež velikými valy osypali a od toho kouření prý Kouřim nazvali.

1 Stezka zřízená z otepí klestí a kulatých dřev.

III

Minulo skoro třicet let od toho času, co vešel vojvoda Čech do české země. A když osmdesátý šestý rok nastal starci, naplnili se jeho dnové a umřel. Udělali nad ním tryznu² a všichni ho oplakávali jako svého otce a naříkali:

„Tys byl náš vojvoda i náš otec, tys nás uvedl v tyto končiny, tys byl pravý a věrný správce své čeledi i všeho plemene. Ach běda, přeběda, kdo nás bude spravovati a opatrovati!“

A nebylo žádného, kdo by jeho smrti neželal. Duše jeho odešla do ráje, tak věřili, do končin věčného jara, aby tam dále žila v té cti, v tom důstojenství, v němž nebožtík býval mezi svými na zemi. Protož oblékli jeho mrtvolu v nový oblek, v řasný plášť, v sukni přepásanou širokým pasem, lesknoucím se od řetízků a kovových ozdob, v hace pěkně zbarvené a v střevíce. Na hlavu bílých dlouhých vlasů a bílé dlouhé brady dali mu drahou čepici sobolovou.

Tak oděného posadili před večerem na vysokou hranici, na drva pokrytá svrchu vyšívanými rouchami, v háji tmícím se od starých košatých lip a dubů, poblíže trojcestí pro odpočinití duše. Pak přinesli medovinu, ovoce i vonné byliny a položili je k němu. Přinesli také pecen chleba, maso i luk a položili před ním, a přinesli jeho zbraň, oštěp, meč, mlat a černý štít a vše mu položili po boku. Když pak zabili kohouta a slípku a uvrhli je na hranici, přistoupil nejbližší příbuzný mrtvého vojvody, zapálil kus dřeva a drže je v pravé ruce blížil se pozpátku k hranici. Dokud jí nezapálil, měl levou ruku na zádech. Když pak drva chytla, přicházeli ostatní s planoucími loučemi a házeli je do hranice.

Jak zavál silný vítr, zapraskaly plameny a šlehaly vysoko, a kouř valil se vzhůru, až ohalil velebnou postavu mrtvého vojvody, jenž naposled seděl nad shromážděním svého lidu. A kolem plakali a bědovali a ženy zpívaly žalozpěvy.

Jak hranice shořela, sebrali kosti a popel, a vložili je do popelnice a postavili ji, též ozdoby a zbraň nebožtíkovy, do hrobu, a na hrob

2 Pohřební hody.

nasypali náhrobek, vysokou, okrouhlou mohylu.³ Když se pak od pohřbu z temného háje v čas soumraku navracovali, sbírali kamení i haluzky i listí na zemi a metali je nazpátek přes hlavu a nikdo z nich se přitom neohlédl.

Než potom to místo a mohylu za dlouhý čas navštěvovali, tu plakali a klaněli se, žehnajíce vojvodovi svému; a jméno jeho šlo od pokolení do pokolení.

3 Hrob praotce Čecha byl prý u Ctiněvsi nedaleko Řípu. V 18. století někteří milovníci starých památek hledali ten hrob v ctiněvském kostele. Než nenašli ani stopy. Jiní pak kopali na vrchu Želivu nedaleko Ctiněvsi (na východ), domnívajíce se dle jména (želeti), že tu byl praotec Čech pochován. Ale také toto kopání bylo marné.

O Krokovi a jeho dcerách

Dokud vojvoda Čech vládl, panovaly všude řád a kázeň. Lidé byli poctiví a mezi sebou věrní. U chlévů neměli závor a dveří nezamýkali. Žádného zločinu tíže nevážili nežli krádeže a loupeže. Bylť každý v rodu opatřen, a chudým stal se jenom ten, jenž nechtěje pracovati, byl vyobcován.

Než jak lid osiřelý po smrti Čechově neměl správce, kazil se a právo hynulo. Nastaly sváry a spory, nejvíce o dědiny a meze, dály se nátisky a mnozí počali sami proti sobě bojovati. Když se zlo den ode dne rozmáhalo, sešli se starší rodu k mohyle Čechově, a vzpomínajíce na mrtvého, pravili mezi sebou: „Vyhledejme sobě vojvodu, který by námi vládl a soudil po zákonu.“

I uradili se, že pošlou k Lechovi, bratru Čechovu, aby na se přijal správu lidu. Lech však, nemaje v úmyslu v Kouřimště zůstatí, odepřel, ale poradil jim za správce a soudce Kroka, starostu mocného rodu. Ten obýval na hradě, jenž po něm slul, mezi lesy nad Mží řekou, opodál dědiny Zbečna. Zboží měl hojnost, než i moudrostí a vtípem nad jiné vynikal, takže nejen z jeho rodu, ale ze vší krajiny kolem k němu spěchali jako včely k oulu, aby je soudil. I poslechli Lechovy rady a zvolili všichni z vůle jednorodného Kroka, aby on byl soudcem všeho lidu.

Posadivše ho na stolicu nad hrobem Čechovým, vstavili mu Čechovu čepici na hlavu; také hůl, kterou vojvoda Čech nosíval, do ruky mu dali a poctivost jemu činili.

Zatím Lech poslal posly do krajin na východ slunce, aby krajiny ohledali. Když se vrátili, oznámili, že shledali za horami, za řekou Odrou země široké, plodné a liduprázdné. Lech uslyšev chválu těch krajin, rozžehnal se s Krokem, a pojav rodinu svou a čeled, obrátil se do krajin posly označených. I usadil se tam a zůstal a hrady založil, Hnězdno, jemuž pro množství orlích hnízd tak přezděl, a Krakov, jež po svém synu nazval.

Krok pak českou zemí vládl, ji všecku soudil a moudrosti učil. Jsa vojvodou, sídlil na Budči. Za něho tu byla škola, v níž se učili bohoslužbě, starým zpěvům i věštbám a kouzlům. Tehda měli kouzelnictví za největší umění a toho za vzácného a bohu milého, kdo se mohl honositi věštím duchem. I moudrý Krok nazíral myslí v temno věků.

Jednou, aby ohledal věci minulé i budoucí, rozkázal, aby k němu žádný po tři dny pořád zběhlé nechodil. Osaměv vstoupil do rozlehlé síně velkého srubu na Budči a modle se tu obětoval bohům lesním, bohům horním i bohům vodním. Bylo za tajemné, posvátné noci letní, kdy po návrších a chlumech plály ohně a kdy se od nich tišinou rozléhaly zpěvy jonáků i panen.

Krok se modlil a bohy a všecky duchy vzýval, aby mu odpovídali a naučení dali o věcech budoucích. I přezvěděl mnoho v tu chvíli na svých věštbách a tajemné ty zvěsti, jasné i šeré, poznamenal na březových kůrách a uschoval dcerám svým. Pak svolal lechy a starosty a oznámil také jim jedno z toho, co té noci mu z temné budoucnosti prosvitlo v myslí a vědomí vnuknutím bohů, řka: „Tuto již nebude déle mého bytu, neboť neobstojí Budeč a dlouho nepotrvá. Jiné sídlo musíme hledati.“

Všichni přisvědčili, a Krok ihned vybrav si posly nařizoval: „Zítřa před slunce východem odtud vykročte a vydejte se mezi poledne a východ, až přijdete k Vltavě řece, tam hledejte, až vás bohové na příhodné místo uvedou.“

I šli v ty končiny a hledali, až stanuli na pravém břehu Vltavy na skalnatém ostrohu mezi hlubokými lesy. V jich modravém šeru valila se tichým tokem široká řeka. V ní se zhlížela vysoká skála, na kteréž poslové před slunce západem stanuli, v ní se zhlížely travnaté lučiny na druhém břehu a temné hvozdy nad nimi na příkrých chlumech.

Pod těmi dál se řeka obracela k východu a hlasně tam šuměly a hučely její prahy v hluboké ticho pralesa. Jak poslové ostroh i lesnatou krajinu kolem obhlédli, všichni jako jedněmi ústy v týž okamžik na té skále zvolali vnuknutím bohů: „To je to místo vyvolené!“

Tak řekli pak i Krok a všichni starší, když sem přijeli na bystrých koních prohlédnout místo i kraj. I vystavěli tu hrad mistrným dílem tesařským z mocných klad starých dubů a smrků, stavení prostorových síní o mohutných sloupech i tichých jizbic, hrad širý s dvory a prostranstvím pro sněmy a shromáždění lidu, když by se tu sešel obětovat bohům neb nastolit vojvodu nebo vyslechnout jeho soud a vůli.

Kde nebylo strmé skály, vykopali hluboké příkopy na ochranu hradu a nasypali náspy, zvýšené roubenou hradbou i sruby. Těmi také opevnili silnou bránu těžkých vrat, jimž trám byl závorou.

Opodál hradu v háji vyvěral pod starými buky silný pramen, z něhož čerpali hojně čisté vody. Té studánce Jezerka říkali, hradu pak, že stál na vysoké skále, Vyšehrad. Hrad ten byl pak slavným a posvátným po všem českém plemeni a pověst o něm šla i do sousedních plemen a dál až do končin cizího jazyka.

Na ten hrad slavně uvedli Kroka i jeho rodinu a velikou poctivost mu činili. Milovaliť moudrého vojvodu, za jehož vlády vrátilo se požeňování veškerým krajinám. Všude si mohli hleděti klidného díla. Oštěp a šíp a všeliká zbraň hubila jen šelmy. Jinak lid vzdělával pilně půdu, lesy kácel a pražil, takže rolí a dědin stále přibývalo.

Všude měli hojnost, i v stodolách i v stájích; mír zůstával, pokud Krok zemi spravoval, a to bylo více než tříměcítma let.

Když pak odešel k otcům, želel ho všechen lid. Popel jeho i zbraň uložili do hrobu vedle mohyly Čechovy. Z rodiny moudrého soudce zůstaly tři dcery: Kazi, Teta, Libuše. V útlém mládí svém žily na Budči,

kdež se učily moudrosti s jinými pannami a jinochy svého plemene i s těmi, kteří z jiných sem přicházeli, jako Přemysl z rodu Stadiců.

Nad ně nade všechny, tenkrát i pak, vynikaly Krokovy dcery jako štíhlé lilie nad květy luční, moudrostí a myslí ušlechtilou i spanilostí tváře a postavy, jež byla krásně na výsost urostlá, takže byly na podiv všem.

Z nich Kazi znala všeliké býlí a koření i jeho moc. Jím hojila různé neduhy; než i pouhým slovem krotila bolesti, zažehnávajíc je jménem mocných bohů a duchů. Svým mocným slovem a kouzlem žehnání přinutkala často i sudičky k své vůli a vracela život i tam, kde již unikal posledním dechem. Ta po smrti otcově sídlila nejčastěji na hradě, jenž stál u hory Oseku poblíže řeky Mže a jenž po ní slul Kazin hrad.

Druhá byla Teta, která dle jména svého vystavěla Tetín, hrad velice pevný na vrchu příkré skály nad řekou Mží. Bojíc se bohů a běsů, zaváděla obřady k jejich poctě, učila lid se jim klanět a rozličné oběti činiti. Sama pak často vstupovala na horu Pohled nad Tetínem na západ slunce a tu k mračné modle postavené na skále pod starými duby se modlila a často tu oběť zažehovala za dne i v teskný soumrak. —

S největší však oddaností vzhlíželi všichni k Libuši, ač věkem nejmladší. Bylať tak spanilá, těla cudného, chování vlídného, přitom vážná, v řeči jistá a rozšafná, že i drsní, bojovní muži tlumili hlas a mírnili slova, když všecka líbezná kráčela kol, že i starci věkem zkušeni a znavení ji velebili, řkouce:

„Nad mateř je sličnější, nad otce moudřejší.“

A s posvátnou bázní mluvili o ní, že bývá v vytržení, že se jí mění tvář i oči, když zahoří věštím duchem, když hledí v budoucna šero a vidí, co nastati má.

Po smrti Krokově sešli se lechové, vladykové a množství lidu v posvátném háji u pramene Jezerky. Též Krokovy dcery tam přišly. Pod krytem starých buků, lip a dubů snesli se starší rodů a všechen lid o to svorně, bez potrzky, aby panování zůstalo v rodě Krokově, při jeho nejmladší, Libuši.

Starý háj se rozezvučel radostným pokřikem všech a hlahol jejich zaléhal až k řece do šerých lesů. Jásajíce vedli od Jezerky mladou

kněžnu, ověnčenou, pohnutím zardělou, na posvátný Vyšehrad. Po boku jí kráčely Kazi a Teta, sestry, a jejich dívky, před nimi i za knížecími dcerami kráčeli statní lechové a starostové, vznešení rodem i věhlasem.

Ti uvedše Libuši na prostorné nádvoří vojvodského hradu, usadili ji na kamenný stolec pod košatou lipou, kde otec její, moudrý soudce a vladař, sedával. Mladá kněžna měla svůj hrad, po ní Libušín¹ nazvaný, který vystavěla vedle lesa táhnoucího se ke vsi Zbečnu. Od svého však nastolení sídlila na Vyšehradě, moudře odtud vládouc všemu lidu.

1 Nyní ves u Smečna v Rakovnicku.

O Bivoji

V Libušině sídle, mocném Vyšehradě, zelenala se zahrada, krásná různým stromovím, křovím i vzácným kvítím. Na div však byla bludivými stezkami; ty různě se vinuly, splétaly, rozcházely se a scházely kolem křovin, pod stromy, mezi květinami, trávnickem, všechny sobě podobné tak, že cizí z té čarovné zahrady, plné stejných míst a tajemných koutků, nenašel východu.

V této zahradě Libuše ráda meškala se svými dívkami, častěji ještě sama, ráno, kdy se na slunci třpytil rosou každý květ a každý list, i podvečer, kdy kmeny stromů planuly růžovou září západu nebo kdy pak v soumrak zčernaly jejich koruny a křoví, kdy bělavé stezky se tratily v hlubokých stínech.

Tou dobou mladá kněžna urostlé postavy, v bělavé říze, s vlasy volně rozpuštěnými, sama jako světlý stín, kráčela volně, vážným krokem, s hlavou pochýlenou, zamyšlenou, nebo stála, sličnou tvář k nebi obrácenou, jako ve snění v tichém prosvitu hvězd nebo měsíce.

Sem jednou zavedla sestru Kazi, jež přijela na kročitém koni z Kazína ji navštívit. Zahrada, trávnick i stezky spočívaly již ve stínu, jen vrcholky stromů, hradba mocných trámů a vysoké sruby v pozadí kolem, od dešťů a plískanic ztemnělé, byly zality záplavou posledního světla. Zapadaloť slunce do tmavých lesů v modravé páře stopených na vrchách za Vltavou. V klid a ticho té chvíle zahlaholil od brány

náhlý ryk. Ohlas jeho zněl až do kněžniny zahrady, jasně se a mohutně. Křik mužských hrdel se blížil jako náhlá bouře. Ze směsi silných, dalekozvučných hlasů pronikal výskot, a vtom někdo na roh zatroubil. Znamení vítězství hučelo z rohu a neslo se širým hradem s radostným pokřikem.

Sestry vytržené z hovoru stanuly, naslouchaly. Vtom přichvátal vladař hradu všechen vzrušený a prosil je, aby se šly podívat, aby vstoupily na nádvoří. — —

Tam volným prostranstvím kráčel v hlučném průvodu hradních strážců a jiných mužů vysoký mladý muž statného těla, s rukama do týla vztaženými, jak nesl nějaké břímě. Zardělou osmahlou tvář měl dopředu pochýlenou a zpod čapky splývaly kolem ní i do čela mu padaly tmavé kadeřavé vlasy.

S úžasem hleděly kněžny na něj i na jeho břímě: na divokého živého kance, kterého drže za hrotité boltce nesl na zádech břichem vzhůru.

Mladý ten lovec bez oštěpu, s mečem u širokého pasu v pochvě zaraženým, v obuvi zablácené i na přilehavých nohavicích všechen bahnem postříkaný, nesl hrozné to břímě jako lehký měch. Kráčel pevně a jistě, nohy se mu netřáslly, aniž krok mu vázl.

Kolem jásalí staří muži i jonáci a ukazovali rukama i oštěpy na starého, silného „sekáče“ ryšavě hnědého, ohromné hlavy, černého rypáku, z něhož se probělávaly a leskly zahnuté mocné tesáky. Kanec sebou škubal, černými kopyty kopal, zuby klektal a očka krví podlitá zuřivě obracel.

Všichni v zástupu ztichli, když Libuši a Kazi zhlédli. Smělý pak lovec, jenž byl Bivoj, Sudivojův syn, zastavil se u schodů, jež vedly pod silné sloupy stojící přede dveřmi k veliké síni.

Na těch schodech stály kněžny. Bivoj v čele všech mužů, maje lité zvíře na zádech, pozdravil Libuši i její sestru a pravil: „Tu nesu to zle škodné zvíře, divého kance z Kavčí hory. Ať zhyne před tvýma očima, chceš-li.“

Když Libuše kynula, ať se tak stane, vzkřikli mužové kolem a chystali meče a oštěpy. Než Bivoj zvolal do jejich shonu a hluku:

„Sám se postavím proti němu. Ját ho lapil, ať ho také zabiju. Vy sevřete kolo; kdyby chtěl prorazit. A nejprve mně položte k nohám oštěp.“

Stalo se, jak řekl. Muži rozestavili se prostorně kolem a přichystali zbraň. Nikdo z nich nespustil očí z Bivoje, jenž přehlédnuv kolo, upřel naposled jiskrný zrak na kněžny výše stojící, na Libuši, zvláště však na její sestru. Ta vzrušena hleděla na statného muže, jež poprvé spatřila v háji u Jezerky, na nějž pak často vzpomínala. Teď ji těšilo toto mužství, jeho síla, udatenství, než přece se jí srdce pohnulo strachem a oči bezděky zamrkaly, jak Bivoj se rozkročiv mrštil kanecem vši silou přes hlavu před se, že až země zaduněla od toho pádu. Nežli však kanec dopadl, sehnul se Bivoj, a zdvihnuv těžký oštěp lesklého hrotu, sevřel ho oběma rukama a čekal.

Starý, silný „sekáč“ na okamžik ležel na zemi roztažen jakoby bez sebe. Ale již se mu břicho pohnulo, hřeben dlouhých štětín na hřbetě se zježil jako hřiva, bělmo očí v černé hlavě se zablýskalo. Vráz se vymrštil ze země a hnal jako šipka, nehledě vpravo ni vlevo, s rozevřenou tlamou, z níž se ostré tesáky bělaly, přímo na Bivoje, zuřivostí slepý.

Vše kolem jako pěna ztichlo, když kanec divoce vyrazil a když se tak obořil. Ale již vykřikl kdekdo z mužských, i hradských žen a dívek. Muži křičeli a zbrani mávali, jak sekáč naběhl na Bivojův oštěp. Proud krve vytryskl z tlamy zvířete; vzepjalo se, naposled, a jako skoseno skácelo se na zem; krev se z něho valila a zalévala kolem půdu.

Bivoj vytrhl oštěp z poraženého a šlápl pravou nohou na štětinaté tělo hynoucího zvířete. Pak utřev sobě z čela i tváře pot, promluvil ke kněžnám: „Již nebude nikoho strašit a běhati do škod!“ a dupl po hlavě zvířete. Vtom statný vladař hradní povystoupiv k němu před kněžny pravil:

„Aby tě bohové pozdravili! Tys kraji uvolnil. Byl to sekáč zlý, hlavní, šestiletý,“ a vladař na kance ukazoval, „a nebezpečný, hrůza a postrach kol Kavčí hory. Co škody natropil! Na obilí, jehož celé lány rozválel, i na zvířatech, na lovcích psech nejvíce, i na koních. Když Svatoslav Božejův na něj vyjel, ten sekáč tu jeho koni hrud a břicho rozerval. Tak

vysoko vyskakoval. I nejednoho muže smrtelně proklál. Šel z něho strach, již před ním utíkali a skrývali se i muži. Až tu Bivoj —“

Nedomluvil; zahučel radostně kolem zástup na pochvalu i z vděčnosti. A kněžny níž postoupivše, hleděly na silné zvíře, Libuše pak se zeptala, jak je ulovil, jak je tak lapil. I ztichlo vše kolem; Kazi upírala na silného lovce oči nadšeně zářící a dychtivě naslouchala se všemi, jak Bivoj vypravoval:

„Hnětlo mne a zlobilo, že ten sekáč tu tropil tolik škod a že se ho všichni tak báli. Úvalem kolem Kavčí hory již nikdo nechtěl jíti. Tam se zdržoval, samotářsky, tam ležel, tam se proti každému stavěl, tam roztrhal tolik lidí a koní a psů bez počtu. I vystopoval jsem, kde se do lože zahrabává, a tmavou kaluž pod starými buky. V té se za poledne brodil a válel. Pak, když jej komáři zle již sekali, drhl se o kmeny dubů a vycházival na žír do polí směle a jistě. Člověku se nevyhnul, žádnému, každého napadl.

Dnes jsem se na něj vypravil. Chtěl jsem čekati, až by se navracel z pastvy. Ale jen jsem zašel na kraj úvalu, vyrazil z houští proti mně, náhle, znenadání a tak prudce, že jsem se mu nemohl postavití s oštěpem. Bylo na volném místě; strom nablízku žádný. Nemohl jsem odskočiti, a na zemi se vrhnouti, toho jsem nechtěl.

Dříve nežli jsem toto vypořáděl, byl u mne a hned se mi hnal po nohou a hned hlavou hodil; ale nežli jí dozadu trhl, aby mně způsobil dlouhou ránu, chytl jsem ho za uši. A držel jsem ho a nepustil. A on chrochtal a trhal sebou jako zběsilý a zuby mu klektaly. Ale již jsem ho měl na plecích a chvátal jsem s ním sem.“

Znovu zahlučel kol radostný hlahol; když ztichl, mladá kněžna vlídně promluvila k Bivoji:

„Bohové ti žehnali i tvé síle. Uvolnili krajině a zachovali její role před novými škodami. Díky tobě, mé i všech. Teď, statečný lovcě, pojď, odpočiň údům, posilni se a pohov si.“

Kynula vladaři, a ten vzav Bivoje, vedl ho po schodech do velké síně, kamž za nimi vešli přední z hradských mužů a z podhradí i z těch, kteří potkavše Bivoje cestou na Vyšehrad, již ho neopustili a vyprovodili ho tam s jeho podivným, živým břemenem.

Sín byla nevysoká, ale prostorná. Ohromný trám táhl se po celé délce povalového stropu, jež také podpíraly mohutné sloupy divných zářezů malovaných. Na sloupech visely tu losí parohy, zbraň a štíty, tam rohy zubrů nebo medvědí kože vzácné velikosti. Muži zasedli kol těžkých stolů i kolem špalků ze staletých dubů, když zavedli Bivoje za přední stůl v pravém rohu té síně.

Všude po stolech stavěli veliké džbány plné medoviny a lili z nich zlatově žlutý nápoj do korbelů a hliněných i dřevěných číší. Muži pili a přijeli Bivoji, na jeho sílu. Mladý hrdina potěšen, rád slyšel všechnu tu chválu; jeho zraky však tajně obracely se po nevysokých, těžkých dveřích s dřevěným zámekem, jimiž odešla ze síně Libuše kněžna i její sestra. Na tu Bivoj myslil i v šumném tom hluku, i na to, kdyby ji ještě mohl zhlédnouti.

Zatím již v korunách, na hradbách i na vysokých srubech pohasla zlatě růžová zář. Hluboké stíny lehly nádvořím. Do vyšší pak síně padalo okny otevřených okenic světlo letního, dlouhého soumraku. V něm zjevily se mladé kněžny, vystoupivše zas oněmi dveřmi ze šera za sloupy. Dívka z jejich družiny nesla za nimi cosi ve vydělané koži; když pak na rozkaz Libušin uzlík na stole rozbalila, zatřpytil se tam krásný mužský pás. Byl široký, rudými řemínky ozdobně prošíváný, stříbrnými, drobnými hřeby všecken pobitý, jako okutý, s bronzovými puklami a lesklým řetízem. Ten chřestil o skvostné kování, jak se jen pasem hnulo.

Mladá kněžna jej Bivoji podala, aby ho vzal odměnou, že je z pokladu jejího otce a že mu ho sestra Kazi sama vybrala.

„Jeť v tom pasu zašitá haluzka mocného býlí a hadí zub,“ dodala Kazi mile. „Chodě v tom pasu po lesích nikdy nezbloudíš, ani za tmavé noci, vždy odoláš bludnému koření i vědmám a všem příšerám nočním.“

Mladý hrdina se kněžnám klaněl; klaněl se a děkoval, a všichni kol pozdravili hlučně Libuši a Kazi, že tak uctily mužnou sílu a udatenství. Kněžny odešly, a hlasně zase vybuchlo veselí všech a trvalo až do noci. Pak, když se mužové rozešli po hojném jídle a pití, zavedl hradní vladař Bivoje do tiché komory na lože z ovčích koží. Usnul mladý hrdina a spal tvrdý spánek až do jitra.